

Kære alle,

Vedhæftet fremsendes brev til undervisningsministeren i tilknytning til de d.d. tre fremsatte lovforslag vedr. flere unge i uddannelse. Det er min opfattelse, at lovforslaget tillige bør tage højde for en stor gruppe på 3-7 % af børn og unge, som er ramt af ADHD, og som kommer i klemme i det nuværende uddannelsessystem.

Der mangler en nuancering af denne gruppe af børn og unge, og det giver på sigt store samfundsøkonomiske tab, hvis ikke der samles op på det vakuum, som disse elever befinder sig i.

Mange hilsner fra

Mette-Lene Kempf Holm

Undervisningsminister Tina Nedergaard

Statsminister Lars Løkke Rasmussen

De uddannelsespolitiske ordførere:

Christine Antorini

Anne-Mette Winther Christiansen

Rasmus Jarlov

Marlene Harpsøe

Nanna Westerby Jensen

Villum Christensen

26. marts 2010

Vedr. undervisningstilbud til børn og unge med lette til moderate opmærksomhedsforstyrrelser og de fremsatte lovforslag om at få flere unge i uddannelse

Kære Tina Nedergaard,

Jeg henvender mig til dig som ansvarlig minister i forhold til en generel problemstilling, der berører 3-7 % af alle børn og unge.

På nærmeste hold, som mor til en dreng med en såkaldt opmærksomhedsforstyrrelse (ADHD), har jeg oplevet, hvordan folkeskolen og uddannelsessystemet mangler tiltag rettet mod denne relativt store gruppe af børn og unge.

De fleste af disse børn og unge er normalt begavede, men har i indlærings-situationen behov for kortere indlæringsseancer samt mindre projektorienterede opgaver, da evnen til at fastholde koncentrationen i længere tid samt evnen til at strukturere er mindre god. Der er tale om børn og unge, som sagtens kan komme langt i livet, men som har en svær start.

For at perspektivere og nuancere billedet af mennesker, der er ramt af ADHD, skal jeg gøre opmærksom på, at bl.a. Bill Clinton og John F. Kennedy begge er/ var ADHD "tilfælde".

Problemerne for børn og unge, der er berørt af ADHD vokser i takt med overgang til udkoling og ungdomsuddannelse (gymnasiet), da det netop er projektopgaver og lange sammenhængende undervisningsforløb, som kendetegner denne del af uddannelsessystemet.

Hvis ikke den unge i dag kan følge et helt sædvanligt gymnasiestudium henvises der alternativt til et undervisningstilbud for udviklingshæmmede. Denne gruppe omfatter bl.a. multihandicappede, autister og unge med erhvervede hjerneskader

samt unge med alle typer af ADHD. Her mangler tilsyneladende en grundlæggende forståelse af, at ADHD spektret er meget bredt. Det burde sige sig selv, at når op i mod 7 % af alle børn og unge er ramt af ADHD er det langt fra alle der kræver så massiv en stigmatisering som udviklingshæmmet. Der mangler en indsats målrettet de unge, som med bare mindre hjælp kunne fuldføre en gymnasieuddannelse.

For god ordens skyld skal der, som tidligere nævnt, erindres om, at der findes mange eksempler på voksne med ADHD, der er uddannede akademikere, de har bare haft en unødigt vanskelig tid igennem uddannelsessystemet, fordi deres indlæringsbehov er anderledes.

Sådan som undervisningstilbuddene i dag er tilrettelagt, forekommer vurderingen af den unge alt for unuanceret, og det bevirker, at der tabes mange unge mennesker i uddannelsessystemet, som relativt let kunne være blevet reddet.

Grundet besparelserne på de kommunale ressourcer, er specialundervisningstilbuddene meget begrænsede, og tilbud om specialundervisning gives primært til stærkt belastede børn og unge med eksempelvis en autisme diagnose. Dette er forståeligt, men samtidig er det sørgeligt at være vidne til, at børn og unge med mindre udtalte udviklingshandicap ikke tilgodeses i undervisningssystemet.

Det virker som om, der ikke er ressourcer til at plukke de lavest hængende frugter i skolesystemet, og det kan næppe være samfundsøkonomisk forsvarligt.

Konkret har vi herhjemme problemstillingen tæt inde på livet i forbindelse med skoleskift fra 6. til 7. klasse. Den kommunale folkeskole, som vi hører til, har meddelt os at de har meget knappe ressourcer til specialundervisning, og at de må prioritere eksempelvis børn berørt af autisme.

Indtil videre har vores søn fungeret i en helt almindelig klasse uden specialundervisning, og det kan vi formentlig tilskrive, at han indtil nu har haft et lærerteam, som har haft særlig forståelse for de indlæringsvanskeligheder han har. Problemet er nu fremadrettet, at han må affinde sig med at skulle gå i en klasse med 26 elever, uden særlig støtte og med udsigt til lange indlæringsseancer og mange, for ham, uoverskuelige projektopgaver. Det betyder formentlig, at han fra nu af vil møde mange nederlag i sin skolegang. Han vil formentlig se sig "overhalet" af kammerater, der er mindre godt begavet, men som har evnen til at holde koncentrationen i længere tid ad gangen.

Årsagen til at jeg henvender mig til dig er, at problemstillingen er af generel karakter. Igennem de sidste tre år, har jeg fulgt debatten på bl.a. ADHD foreningens hjemmeside, hvor man kan læse om fortvivlede forældre til børn og unge, der ikke bliver behandlet ordentligt i undervisningssystemet.

Og senest i går (25. marts 2010) hørte jeg en debat på P1, hvor psykologer, psykiatere og forældre kunne berette om den håbløshed, der opleves når man som forældre til barn med et mindre psykisk handicap ikke kan finde hjælp i det offentlige uddannelsessystem.

Der må og bør være professionelle undervisere/ pædagoger indenfor undervisningssystemet, som kan identificere undervisningsforløb, der tilgodeser en så relativt stor gruppe af børn og unge. Samfundsøkonomisk må det være en god case at få uddannet og beskæftiget også denne gruppe mennesker, idet der som

nævnt i de fleste tilfælde er tale om børn med en helt normal IQ, de skal bare have de rigtige betingelser for indlæring for at komme helt på omdrejningshøjde med alle andre og dermed få en fair chance for at gennemføre en uddannelse.

Jeg henvender mig på dette tidspunkt, da jeg netop har gjort mig bekendt med de fremsatte lovforslag af d.d., der har til hensigt at sikre, at flere unge fastholdes i uddannelsessystemet. Det er dejligt at mærke viljen hertil, og jeg gør blot opmærksom på en problemstilling, som jeg håber på, at I fra politisk hold vil tage hånd om, da den endnu ikke er tilgodeset i de tre fremsatte lovforslag.

Personligt tror jeg, at der p.t. foregår et resourcespil i forhold til, hvordan specialundervisningen i dag tilrettelægges.

Jeg føler mig overbevist om, at en del berørte børn sagtens kan hjælpes i en helt almindelig klasse, hvis blot de pågældende lærere er pædagogisk klædt på til at tackle børn med mindre handicaps.

For at kunne ændre på forholdene for denne gruppe elever kunne man eksempelvis:

- Tilrettelægge udskolingen således, at der på alle større skoler var én klasse, hvor klassekvotienten blev holdt på maks. 22, samtidig med at lærerbesætningen var særligt pædagogisk uddannet til at håndtere denne gruppe af elever. Herved undgik man ekstraudgifter til specialundervisning, men gav i stedet mere plads til de elever, som havde lidt ekstra behov for støtte. Den pædagogiske uddannelse af lærerne kunne eksempelvis bestå i et tre-dages undervisningsforløb, hvor særligt sagkyndige psykologer/psykiatere underviste i de særlige behov, som denne elevgruppe har.
- Tilrettelægge en gymnasieuddannelse på 4 år målrettet denne gruppe, da det vil kunne tilgodese behov for kortere indlæringsmoduler. Med lidt lavere progression i indlæringen og lidt kortere undervisningsmoduler samt mere fokus på traditionel undervisning og dag til dag lektier frem for projektarbejde. Herved kunne disse elever få en mere ideel rugekasse og ikke enten fravælge gymnasiet eller opleve mange nederlag undervejs i uddannelsen.

Naturligvis kan ovennævnte ikke udelukke behovet for, at svært handicappede børn med eksempelvis autisme har behov for et andet særskilt forløb.

Jeg håber meget på, at min henvendelse bliver modtaget i en positiv ånd, da det har været min hensigt, at give jer indblik i de trange kår der er for en stor gruppe i den undervisningspligtige alder.

Mange hilsner fra

Mette-Lene Kempf Holm
Strandvejen 610
2930 Klampenborg